

"Нащо жити? — стогне ліс.—
Стільки смутку, стільки сліз!
Щоб діждатись щастя мить,
Стільки мучитись і жить!"

"Сонце, сонце! Світ! Весна! —
Жайворонок почина.—
Дай на тебе надивлюсь,
Дай розкошами уп'юсь".

Грає море: "Гей, берись!
Вгледеш степ і світ колись.
Гострі скелі розбивай
І з піснями умирай".

Шепчуть трави: "В час весни
Ви казкові бачте сни,
І, щоб вгледіть їх хоч раз,
Не злякає доля нас!"

І людина одмовля:
"Земле, землячко моя!
Чом тебе в одну мить
Можу клясти і любити?"